

JO T'HE RECONEGUT

**«Pare Just, el món no t'ha conegut, però jo t'he conegut,
i aquests han conegut que tu m'has enviat.» (Joan 17:25)**

Jesús va dir aquestes coses, i després va alçar els ulls al cel i va dir: Pare, ha arribat l'hora. Glorifica el teu Fill, perquè també el teu Fill et glorifiqui. (2) Li has donat poder sobre tota carn, perquè doni vida eterna a tots els qui li has donat. (3) I aquesta és la vida eterna: que et coneguim a tu, l'únic Déu veritable, i a qui tu has enviat, Jesucrist. (4) Jo t'he glorificat a la terra; he acabat l'obra que m'has donat per fer. (5) Així que ara, Pare, glorifica'm davant teu amb la glòria que tenia davant teu abans de la fundació del món.

(6) He manifestat el Teu Nom als homes que m'has donat del món. Eren teus, i tu me'ls has donat, i han guardat la Teva Paraula. (7) Ara han conegut que tot el que m'has donat prové de tu, (8) perquè els he donat les paraules que m'has donat, i ells les han rebut i han conegut veritablement que he sortit de tu, i han cregut que tu m'has enviat. (9) Jo prego per ells; no prego pel món, sinó pels qui m'has donat, perquè són teus. (10) Tot el que és meu és teu, i el que és teu és meu, i jo sóc glorificat entre mig d'ells.

(11) Ja no sóc al món, però ells són al món, i jo vinc a tu. Pare Sant, guarda en el Teu Nom els qui m'has donat, perquè siguin U, com nosaltres. (12) Mentre era amb ells al món, els guardava en el Teu Nom; els qui m'has donat, jo els he guardat, i ni un d'ells s'ha perdut, sinó el fill de la perdició, perquè es complís l'Escriptura. (13) I ara vinc a tu, i dic aquestes coses mentre encara estic al món, perquè sentin la meva alegria plena en ells mateixos. (14) Els he donat la Teva Paraula, i el món els ha odiat, perquè no són del món, com jo no sóc del món.

(15) No prego que els treguis del món, sinó que els guardis del malvat. (16) No són del món, com jo no sóc del món. (17) Santifica'ls mitjançant la Teva Veritat: la Teva Paraula és Veritat. (18) Com tu m'has enviat al món, jo també els he enviat al món; (19) i jo em santifico a mi mateix per ells, perquè també ells siguin santificats mitjançant la Veritat.

(20) I no prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi mitjançant la seva paraula, (21) que tots siguin U; tal com tu, Pare, ets en mi, i jo en tu, que també ells siguin U en nosaltres; perquè el món cregui que tu m'has enviat. (22) I la glòria que em vas donar, jo els he donat, perquè siguin U, com nosaltres som U: (23) Jo en ells, i tu en mi; perquè siguin perfectament units, i el món conegui que tu m'has enviat i que els has estimat com tu m'has estimat a mi. (24) Pare, vull que també aquells que m'has donat estiguin amb mi on jo estic, per contemplar la meva glòria, la que tu m'has donat, perquè tu m'has estimat abans de la fundació del món. (25) Pare Just, el món no t'ha conegut; però jo t'he conegut, i ells han conegut que tu m'has enviat. (26) I els he donat a conèixer el Teu Nom, i el farà conèixer, perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo en ells.

El capítol llegit és un breu extracte del llarg discurs que Crist va pronunciar entre els seus deixebles escollits, els quals van entendre el significat intern de l'ensenyament.

"Perquè també el teu fill et glorifiqui". "Perquè et glorifiqui" - aquest és només el costat extern del vers. Qui no entén les coses interiors només entendre l'aspecte material. "El Fill" - això significa la relació interna que existeix entre l'Esperit humà i l'Esperit Diví.

"Li has donat poder sobre tota carn". La paraula "carn" implica la part inferior, animal de l'home, o allò que no està organitzat. "Té autoritat" - això significa: té autoritat per fer alguna cosa, com el terrissaire té autoritat sobre l'argila, per modelar-la i fer-ne alguna cosa.

"I Jesucrist, a qui has enviat". Alguns entenen el costat extern de la qüestió. Del sol què és més valuós: els seus raigs directes o quan la seva imatge es reflecteix a l'aigua? - Per descomptat, els seus raigs, i no la imatge que es reflecteix a l'aigua. La calor i la llum del sol, que entren al nostre cos, ens aporten la seva gràcia, mentre que les imatges que provenen de fora, aturen aquesta obra.

"I han guardat la Teva Paraula". Aquí Crist revela les coses del Món Diví. Es refereix a totes les persones, en totes les èpoques del passat, del present i del futur, que estan unides en l'U.

"I tot el que és meu és teu, i el que és teu és meu". Alguns s'aturen en les paraules «meu i teu». Jo pregunto: qui va crear els pronoms jo, tu i ell? L'esperit humà els va crear. Quan es diu «jo, tu, ell», què es vol dir? – Un home creat en tres persones, és a dir, de tres maneres. «Jo» – l'home que pensa; «tu» – l'home que sent; «ell» – l'home que treballa. Per tant, les tres persones estan unides en una. «Jo» – el cap; «tu» – el pit; «ell» – les cames. Qui ets tu? – Jo, que penso; tu, que sents i respires. Ell, el tercer, és el que va al camp a treballar, el que acaba la feina. Aquí rau tota la filosofia.

«Pare just, el món no t'ha conegut, però jo t'he conegut, i han conegut que tu m'has enviat.» Hi ha frases al Llibre Sagrat sobre les quals es pot dir molt. També hi ha frases similars al Llibre Sagrat sobre les quals es pot dir poc. D'aquest últim vers puc dir-vos poca cosa. Per què? Perquè és un dels versos més significatius i requereix més temps. Si demanes a un artista que pinti una muntanya, com l'Himàlaia, es trobarà en una situació difícil. En primer lloc, ha de determinar els seus punts importants, perquè la seva escala és gran. Qualsevol pot parlar de coses petites, és una qüestió fàcil. Si es tracta de pintar un corb, fins i tot els nens petits el poden pintar, però demana'ls que pintin una muntanya gran, no sabran com ni per on començar. Pel que fa al corb, el pintaran de seguida.

«El món no t'ha conegut». M'aturo aquí en un dels punts més comentats. «Per coneixement» – entenc una unió. Alguns pregunten: en què consisteix el coneixement? – Només es pot conèixer el més elevat i noble, allò racional en el món. Són racionals les coses que tenen imatge i semblança. Les coses, cossos o objectes amb les quals funciona la vida, es poden conèixer. Tenen les seves pròpies qualitats característiques.

Aleshores, en què consisteix el coneixement? Crist diu: *"En totes les coses sé que m'has guiat"*. El coneixement és un procés intern, i la guia és un procés de moviment. Així doncs, el coneixement implica ensenyament, i la guia, mobilitzar-se, anar a algun lloc. A on? – Al món. És interessant saber de quina manera coneixem a les persones. Per exemple, cadascun de vosaltres diu: *"Conec el llop, conec la serp, conec la granota, conec el peix"*. Com els coneixeu? – Amb els vostres ulls. Si no tinguéssiu ulls, aquest coneixement us arribaria d'una manera diferent. De fet, el llop té una determinada forma, però conèixer el llop per la seva forma és coneixement? Quan dic la paraula "llop", dieu: *"Conec el llop"*. Quan dic la paraula "home", dieu: *"Conec l'home"*. En el coneixement hi ha categories, graus. Conèixer un llop i un home només per la seva forma, no fa cap diferència. Aquest és un coneixement superficial. Quan Crist utilitza la paraula "Conec", vol dir saber que una persona t'estima, que està disposada a sacrificar-se per tu en totes les condicions de la vida; saber que aquell Mestre està disposat a donar-vos tota la seva saviesa i a posar-vos en el camí correcte. Aquest és el veritable coneixement.

Per tant, les lleis del coneixement interior són diferents de les del coneixement exterior. Per exemple, tots els que m'escolteu aquest matí, direu: “Coneixem aquest predicador”. No ho nego, però no és un coneixement profund. Em coneixeu tant com coneixeu el Mont Vitosha o el Pic Mussal·là, tant com coneixeu el Danubi, tant com coneixeu el Mar Negre, l'Oceà Atlàntic, el Pacífic o l'Oceà Índic, tant com coneixeu el sol o la lluna. Quan diuen una bona idea sobre mi, o sobre qualsevol persona, comenteu: “Coneixem aquesta persona”. Si diuen alguna cosa dolenta, dieu: “No coneixem aquesta persona”. Per què el coneixeu en el primer cas? Perquè a través d'aquesta persona ascendiu. Voleu que la vostra amistat amb aquesta persona sigui propera. Per què? - Aquesta amistat conté en ella la lluita interna pels béns materials. Quan tens un amic que s'ha fet ric, s'ha fet milionari i està ben disposat amb tu, i tu no tens ni un cèntim, llavors vas a ell, el rodeges i li dius: “Ets una persona excel·lent”. Com el coneixes? - Només coneixes la seva cartera, el seu tresor. Dius: “Ah, és un home molt noble, no hi ha ningú com ell”. Per què? Perquè t'acull bé, et cuida, sacrifica per tu un gall dindi, un porc, i tu et recompones, t'alegres. La llei del sacrifici sembla que neix en tu: estàs disposat a sacrificar-te pel teu amic, però tot això és només pel seu tresor. Per tant, això no és coneixement. Si això és coneixement, llavors sé que en els animals hi ha un coneixement similar, que es basa en fer regals i esperar recompenses. No cal que doni cap exemple especial, però dic que moltes vegades els animals també presenten qualitats que són presents en l'home.

I així, Crist diu: “Jo t'he conegut”. A qui es refereix? – Coneix la Font Original de la Vida, coneix a Déu. I avui, la gent moderna, quan sent que algú creu en Déu, el primer que pensa és que aquesta persona està boja per creure en Déu. Diuen: “Creure en Déu, aquesta és la feina d'un sacerdot!” La gent es confon quan diu que aquesta és la feina d'un sacerdot! Pregunto: els sacerdots van crear Déu? Us presentaré un exemple divertit. Un home erudit passa per un riu, enganxa un rètol a una de les seves ribes i escriu: “Aquest és el riu més gran i més profund. Té tanta profunditat, tanta llargada i tanta amplada”. Un altre científic passa i escriu al mateix rètol: “Aquest riu no és el més gran”. Doncs bé, és que aquest riu s'ha fet petit? No, és el mateix que era abans. El primer continua caminant al llarg del curs d'aquest riu, enganxa un segon rètol i torna a escriure: “Aquest riu va ser creat per l'home”. Arriba el segon científic i escriu en el mateix rètol: “Abans que existís l'home, els peixos vivien a l'aigua, i després va arribar l'home”. El primer científic continua caminant i escriu en un altre rètol: “Aquest riu va ser descobert fa tants anys, per tal i tal científic”; i escriu el seu nom. Arriba el segon científic i escriu: “Sé que el primer peix que va viure en aquest riu el va descobrir”. Qui té més raó? - El segon. I, de fet, els peixos van descobrir els rius i hi van pondre els ous perquè els peixets poguessin néixer.

Així doncs, nosaltres, els científics moderns, creiem que hem descobert algunes veritats. Estic fent una comparació. Som com el primer científic que diu que aquest riu és el més gran, és a dir, això vol dir que segons la ciència moderna mai no hi ha hagut un riu així: “Ah, mai no hi ha hagut un riu tan gran com aquest!” El segon científic arriba i diu: “Abans de la caiguda de l'home hi havia una cultura superior”. Tots dos discuteixen. Qui té raó? Però, deixem aquestes coses de banda, són el costat extern de la qüestió. Les cultures no difereixen. La cultura és una, és una qualitat de l'esperit humà. Només l'esperit humà porta la cultura a dins seu. No es pot treure la cultura de l'home. És ridícul definir la cultura com quelcom extern a l'home. La cultura d'un terrissaire que va fer 6.000 olles resideix en les olles? No, aquestes són les obres, són els intents d'aquest terrissaire culte. Aquesta és una idea que viu dins seu. Ningú sap per què va fer les olles, perquè la cultura no resideix en l'objecte. Fins i tot sense que ell hagués fet aquestes olles, la cultura era dins seu.

Ara diuen: “Tal escriptor va escriure desenes de llibres”. El seu coneixement no resideix en aquests llibres. La cultura rau molt més endins: al cor humà, a la ment humana, a l'ànima humana i a l'esperit humà. Faig servir aquests quatre termes, així que utilitzeu el que us convingui en funció del que cregueu. Algú diu: “No crec en l'esperit”. Doncs bé, creu en l'ànima. O bé diu: “No crec en l'ànima”. Doncs bé, creu en la ment. O: “No crec en la ment”. Doncs bé, creu en el que et convingui.

Hi ha dues coses en què creu la gent moderna: en el cor i en la ment. Es posen la mà al costat esquerre i senten el pols, els batecs del cor. Li pregunto a algú: “No creus en el teu cor?” Respon: “Hi crec, em toco el costat esquerre i el sento”. I on és la ment? - “Aquí al cap”. I on és l'ànima? - L'ànima no és a la terra. L'ànima només té una petita projecció aquí a la terra. Apareix temporalment com una mena d'hoste de la ment i del cor. Quan l'ànima visita un home, se l'anomena gegant, inspirat, noble; però després que l'ànima se'n va, aquest home esdevé ordinari.

Així passa amb els pensaments i sentiments humans. Tots els pensaments que flueixen a la ment, tots els sentiments i desitjos que flueixen al cor, sempre provenen d'aquesta gran font. Aquesta font és l'ànima. **Les Fonts de l'Ànima** provenen d'una font encara més gran: és l'Esperit Humà. **Les Fonts de l'Esperit Humà** provenen d'una font encara més gran: és l'Esperit de Déu. **Les Fonts de l'Esperit Diví** provenen d'una font encara més gran: **les Fonts de l'Esperit Absolut i Desconegut de l'Ésser**. D'Ell ningú sap res. Bé, ara, què és el que enteneu amb l'aprenentatge de tot això? El que per ara enteneu és capaç de confondre la ment de tothom! Per què s'enreda una persona? Quan té dos fils, no els pots enredar. Però quan té uns quants milers de fils, els pots enredar de tal manera que no pot desfer l'embolic!

Crist diu: “*Ara conec a Déu*”. Coneix Déu en una cosa: que Déu és el gran Amor que s'ha limitat a si mateix, s'ha oblidat de si mateix per aquells petits éssers que viuen en Ell. En els seus grans plans, Déu, després d'haver-ho creat tot, dirigeix la seva atenció de dins cap a fora. És a dir: el Diví projecta la seva vida cap a fora, donant la seva vida també a totes les ànimes que existeixen simultàniament en l'ésser. Faré servir l'expressió: “totes les ànimes són eternes”. Els anglesos fan servir l'expressió: “les ànimes són tan eternes com Déu és etern”. No estan separades d'Ell i existeixen simultàniament amb Ell en l'eternitat. Caminen juntes, viuen en una i mateixa vida, però no són iguals, difereixen. Déu és sempre diferent i per tant difereixen, però hi ha una estreta connexió entre elles. La connexió és que Déu és U, i les ànimes són moltes. Per tant, per multitud ens referim a les manifestacions i limitacions del món físic. Sense multitud, el món no es pot manifestar.

Ara, tocaré un altre tema. Raonarà una mica mentre exposo el meu pensament. Els psicòlegs i matemàtics moderns diuen que el temps i l'espai no són reals. No, el temps i l'espai són realitats, però el temps es pot comprimir o escurçar, i també es pot expandir; i l'espai es pot comprimir i expandir. T'explicaré un fet psicològic. Tens un somni: deixes Bulgària i viatges cap a Amèrica, hi arribes, t'hi matricules, estudies, acabes els estudis, tornes a Bulgària de nou i et converteixes en el primer ministre. Això passa al teu somni, tot en 3-4 hores, però en realitat, per realitzar-ho, es triguen molts anys. Com és que vas acabar els exàmens i et vas graduar de la universitat tan ràpidament? Sí, hi ha aquests tipus de somnis. Per tant, si parlem del temps, també és diferent per a cada mena d'éssers. El temps per a les plantes, en el seu objectiu final de desenvolupament, és més llarg que el nostre temps. Jo discutiria amb els científics i amb els matemàtics moderns sobre aquest tema. El temps de les plantes és més llarg que el temps dels microbis. El temps dels microbis és més llarg que el temps dels mamífers. El temps dels mamífers és més llarg que el nostre temps. El nostre temps és més llarg que el temps dels àngels. No tenim el mateix temps per resoldre el mateix problema.

Per tant, què direm del temps i l'espai quan es tracta de resoldre un problema? L'espai per a les plantes és d'una mena, per als mamífers és d'una altra, per a nosaltres d'un tercer tipus, per als àngels un quart tipus, etc. I totes les contradiccions del món sorgeixen del fet que el temps no és el mateix per a tots nosaltres. Dues persones s'acosten, una és més ràpida, vol que tot passi ara; l'altra diu: “Bé, anar fent, lentament”; o com diuen els turcs: “Ja passarà, ja passarà!”; o com diuen els anglesos: “Entrega-ho al temps!” Pregunto: quines són les raons per les quals una té pressa i l'altra condueix lentament? – Un vol escurçar el temps i l'altre l'allarga. Doncs bé, si el que diuen els científics és cert, que el temps no es pot escurçar, per què vols escurçar una realitat? Així doncs, el

temps es pot escurçar, també es pot allargar, és a dir, expandir. I aquesta persona que vol escurçar-lo té raó, però no coneix el mètode i la manera d'escurçar-lo. Com escurcen el temps a Bulgària? Algú se'n va a l'estranger, es llicencia en matemàtiques o ciències naturals i torna a Bulgària, vol ser nomenat professor a la universitat o professor en un dels gimnasos de primera classe, però ningú el coneix, no té amics i no el nomenen. Va a veure tot sol al ministre, li diu que vol un nomenament, però el ministre li diu: "Ja ho veurem". Passen un dia, dos, tres, una setmana, un mes, dos, tres, cinc mesos, el temps s'allarga, no hi ha nomenament. Finalment li diuen: "Escolta, encera una mica el cotxe del cap d'educació amb la millor cera que trobis, perquè pugui dir unes paraules amables sobre tu". Tan bon punt encera el cotxe, el temps s'escurça; l'endemà s'ordena que tal i tal, havent completat els seus estudis a l'estranger amb un èxit excel·lent, sigui nomenat professor de la universitat.

Així doncs, hi ha un mètode amb el qual es pot escurçar el temps. I tot i així, els científics diran que el temps no s'escurça. No, l'experiència demostra que el temps s'escurça, però cal conèixer el mètode per fer-ho. Els nens petits a les escoles, quan cometen un error, esborren els seus errors amb una goma d'esborrar. Fan com fa algun artista ordinari, que, quan comet un error al seu llenç, agafa ràpidament el pinzell i pinta sobre l'error. Però què passa? - Comet un error més gran. Què fa un gran artista en un cas així? - Té àcids especials. Submergeix el pinzell en un d'ells, el prem amb cura sobre el llenç on hi ha l'error i el neteja. Ell coneix el mètode, com netejar, com transformar l'error.

I així, Crist diu: "*The conegut*". Per conèixer una persona, has d'estar disposat a sacrificar la teva vida per ella. No pots saber si una persona està disposada a sacrificar-se per tu, fins que tu també estiguis disposat a sacrificar-te per ella. Si no estàs disposat a sacrificar-te per ella, pots dir que la coneixes, però això només són paraules buides; paraules buides i no fets. Qui està disposat a sacrificar-se ha de sacrificar-se no només amb paraules sinó també amb fets. Quan parlem de Déu, ens hem de privar de totes les coses bones, ho hem de sacrificar tot per Ell. Només llavors sabrem que hi ha "Un Ésser al món", "Una Realitat", per a qui val la pena sacrificar-ho tot. Ara la gent moderna pensa que quan parli amb Déu, quan el conegui, tant la ciència com la cultura cessaran per a ells, tot s'esborrarà. No és així. Qui conegui a Déu iniciarà una nova ciència, amb una nova il·luminació i cultura, com el món mai no ha somiat. Tota la tendència moderna cap a la llibertat, cap a la cultura, cap a un nou pensament; tots aquells nobles impulsos que es manifesten, en qualsevol direcció, són impulsos, pensaments d'aquell gran ésser – Déu – que ara treballa al món.

Algú diu: "Com es corregirà el món?" Jo dic: "Déu el corregirà." A través de qui? – A través de nosaltres. Un dia tornaràs en si, però ara ets com aquell noble que era mandrós de naixement i vivia amb la idea que no havia de treballar, que no s'havia de moure. Tanmateix, un dia el van posar a terra en una habitació on passava un fort corrent elèctric. El corrent va començar a cremar-lo i immediatament va saltar, va començar a moure's per l'habitació, a fer passos d'un peu a l'altre, a buscar una sortida d'aquesta habitació. Després d'haver estat caminant així durant diverses hores, es va dir a si mateix: "Bé, el moviment és una cosa molt bona! Aquests corrents divins ja han començat a funcionar al món. Vénen en forma de sofriment. Aquests sofriments causen en les persones els mateixos sentiments, les mateixes experiències que les que experimenten les persones que s'ofeguen i lluiten per salvar-se de l'aigua. Experimenten un gran sofriment, turment, convulsions. I avui el Senyor vol salvar el món modern, per això crea per a ells aquests patiments que els provoquen convulsions. Tothom es pregunta: "Perquè passa això? - Perquè l'Amor de Déu pugui entrar en nosaltres, perquè puguem conèixer Déu dins nostre i complir la seva voluntat.

Ara, considerem la segona part del vers, que és igualment important. Crist diu: "*Sabia que Tu m'havies enviat, i he fet el que m'has dit*". Alguns de vosaltres direu: "Sí, va ser així pel Crist, però no per nosaltres." Us pregunto a tots els que m'escolteu, així com als milers i milions de persones que existeixen al món: "Qui us va enviar a la terra?" Us heu fet la pregunta: "Per què vau venir a la terra? Per què, per quina raó vau venir aquí? No hi havia cap altre lloc, excepte la terra? Qui us va

enviar aquí? Hi ha una lloc millor que la terra on viviu? Com vau passar per aquest lloc fins a arribar a la terra? A quina hora vau marxar de la vostra pàtria? Amb quin tren vau viatjar?” – No sabeu res d’aquestes preguntes. Quan una persona surt d’Amèrica cap a Bulgària i li pregunten a quina hora, quin dia va marxar d’Amèrica, la persona ho sap tot, ho recorda, us pot respondre. I la gent d’avui, la que creu i la que no creu que va venir d’un altre món, no sap res. Quan vau marxar? – No ho sé. Quan vau arribar? - No ho sé, Déu ho sap. D'on vau venir? - Déu ho sap. Per què vau venir? - Déu ho sap. Quan es tracta de menjar i beure, quan es tracta de prendre alguna cosa del que has guanyat, dius: “Ja ho sé.” Hi ha una cosa que la gent moderna sap: remenar les butxaques dels altres i dividir la riquesa dels rics. Diuen: “Aquesta gent és rica! Jo anomeno caixers als rics. Què fareu amb els diners dels rics? Us podeu menjar aquests diners? - No us els podeu menjar. Els diners són una força que arrossega. Fa temps, el riu Iskar passava pels voltants de Sofia, i quan es va desbordar, va fer grans destrosses. Els ramaders sovint es queixaven que l'Iskar arrossegava el seu bestiar. Tanmateix, la gent culta va aprofitar la seva energia, i avui s'utilitza per il·luminar Sofia. No deixeu que els diners us arrossequin; aprofiteu la seva energia, feu-la servir per treballar! No podeu endur-vos diners de la terra. Un dia els diners tornaran on els vau prendre. Aquesta és la llei, ho sé.

I un dia tornareu d'on vau venir. La terra és un regne. I una persona, en les condicions actuals, no pot passar més de 120 anys en aquest regne. El límit màxim per viure a la terra és de 120 anys. Els que governen la terra no en permeten més. Quan arribis a aquest límit, et faran fora i et diran: “Vinga, ara marxa, ja no pots viure en aquest país!” A Anglaterra, per exemple, quan arriba un estranger, es queda uns quants mesos i després li diuen: “Vinga, ara marxa!” Hi ha casos excepcionals en què algú pot viure-hi més temps, però a canvi d'això ha de donar alguna cosa a aquest país. En aquest sentit, els humans si que saben com fer les coses.

De vegades vénen els àngels del cel per prendre algú, el volen aixecar, endur-se'l de la terra. Aleshores comença a pregar: “Deixeu-me en pau, vull treballar per a Déu. Si em quedo, treballaré només per a Déu, faré això i allò!” Com que és pel Nom de Déu, el deixen en pau. Després de 5-10 anys tornen a endur-se'l, perquè no ha fet res del que havia promès. Torna a pregar: “Si us plau, si us plau, deixeu-me en pau, treballaré per a Déu!” El deixen en pau. Passa un temps, i encara no ha fet res. Finalment tornen a venir per endur-se'l a un altre lloc. Torna a suplicar que el deixin en pau però li responen: “Ja no pot ser: o ets un home just o un rodamón ensarronador.” Hi ha dos tipus de persones al món: algunes són extremadament bones i altres, extremadament dolentes. Fins i tot el diable no vol els tebis. Jo dic: “Quan el diable et busqui, encara has de saber demostrar ser home!” El diable diu: “Porteu-me aquest home, serà de profit”. El Senyor també reclama un home així i diu: “Si aquest home pot treballar per al diable, pot treballar per a mi.” Si un home és un excel·lent servent per a un mal amo, serà un excel·lent servent per a un bon amo. Aquestes són expressions figurades.

Crist diu: *«Santifica'ls mitjançant la Teva Veritat: la Teva Paraula és Veritat.»*

Ara podeu preguntar: quina és la manera de conèixer la Veritat? Conèixer la Veritat? – La Veritat és quelcom sagrat. Encara no podem veure la Veritat. No es pot manifestar. Per a la Veritat som com uns cecs. Pots sentir la calor, però no pots percebre la llum. Allò que percebem no és llum. Aleshores, què diràs? Hi ha éssers que veuen a la foscor com nosaltres veiem a la llum. Per tant, quan diem que veiem, vull dir que estem dins la llum amb la qual podem veure la realitat. Us pregunto: “Amb la llum que teniu, heu vist un àngel, heu vist un ésser intel·ligent, heu entrat en comunicació amb ell?” Pregunto a la gent culta, a la gent capaç: “Quin és el significat del raig vermell a l'arc de Sant Martí? Per què la natura el va crear?” És una manifestació particular. “Per què hi ha un color verd a l'arc de Sant Martí?” – És una altra manifestació. “Per què hi ha un color groc a l'arc de Sant Martí?” – És una tercera manifestació. “Per què hi ha un blau fosc, per què hi ha un blau clar i per què hi ha un color violeta?” – Totes aquestes són manifestacions particulars. Els

set raigs de l'arc de Sant Martí són senyals que s'envien des dels set mons celestials, del món invisible, per connectar-se amb la terra. Hi ha tot un alfabet en ells, i si hi veieu, doncs bé, notareu, per exemple, que el camp del color vermell no és el mateix que el camp dels altres raigs. En general, el camp de cada raig és diferent.

Així doncs, dic: “La ciència moderna encara no ha arribat a la situació de donar-nos una explicació correcta de les coses.” Els científics moderns diuen que el color vermell té tals i tals bilions de vibracions per segon; el violeta, tals i tals bilions de vibracions, etc., i amb això consideren que han estudiat els colors de l'arc de Sant Martí. Els hi dic: “Gràcies per aquesta investigació científica”. I després els pregunto: “A quina hora arribarà el tren de Varna, que va sortir de Varna a tal hora? És un tren de passatgers o un tren de mercaderies?” El científic començarà a calcular per mi que la roda d'aquesta màquina fa tantes i tantes revolucions per segon, que es crema tant i tant carbó, es forma tant i tant vapor, etc. Jo dic: “Molt bé, amic meu, aquests càlculs poden ser molt bons, però no els necessito. Vull saber què porta aquest vagó, quin és el seu contingut intern, si és gent sensata la que viatja, o si és un vagó de mercaderies amb carbó o amb bestiar per a l'escorxador. No vull saber quantes oscil·lacions tenen aquests raigs de l'arc de Sant Martí, sinó què porten.”

Els colors de l'arc de Sant Martí són la benedicció més gran que conté. L'arc de Sant Martí, ple de les flors de colors, és la benedicció de Déu, l'abundància de Déu, la porta per on entren totes les coses bones del món invisible. Ara, algunes persones al món modern han pres un dels colors de l'arc de Sant Martí i es bategen amb el seu nom; així és com s'anomenen a si mateixes. Per exemple, alguns han pres el color vermell com a símbol, l'han posat com a bandera i s'anomenen "els vermells". D'altres han pres el color taronja com a símbol i s'anomenen "els taronges". Encara d'altres prenen el color verd com a símbol. La gent es posa diversos colors. Està bé, si porteu el color vermell, porteu-lo, però sigueu persones de vida! De quina vida? – D'aquella vida sublim, noble. Donar vida a una persona, no prendre-la, això és el que entenc per la flor vermella. Aquelles persones que porten la flor taronja, donen individualitat a la consciència dels altres. Aquells que porten la flor verda, significa que donen la seva riquesa material als altres. Els qui porten la flor groga, que donen la seva saviesa, el seu coneixement als altres. Els qui porten la flor blava, això significa la Veritat, la fe en elles. Totes les flors són benediccions de Déu, que heu pres gratuïtament i heu de donar gratuïtament. Tots hem de donar gratuïtament!

Dues dones es troben, una amb una brusa vermella, l'altra amb una blava, s'aturen, es pregunten per què es vesteixen amb colors tan llampanants. I es responen a si mateixes: “No és aquesta la moda?” Més tard la moda va canviar, es van vestir de groc. Per què canvien de color? - Ara la moda parisenca és així! Per tant, el color vermell està de moda, el color taronja està de moda, el color verd està de moda – han convertit tots els colors en quelcom d'ordinari. Tota la gent moderna, que es creu tan bona, ha arribat al punt de distorsionar la Veritat de Déu, i en nom de Déu menteixen sense vergonya. I qui menteix? - La gent més sabia menteix: sacerdots, predicadors, bisbes, patriarques, mestres - tots menteixen, i no mentides ordinàries, sinó grans mentides. Tot està de moda, i la mentida està de moda. Per què hem de mentir? Si la mentida ens pot elevar; si representa un culte a la vida i porta bé a la humanitat, podem establir-la com a llei. Tanmateix, també hi ha una llei per a la mentida: qui dóna fals testimoni és castigat. Pregunto: “Aquesta llei kàrmica divina no farà que tots els qui menteixen rendeixin comptes?” – Farà que rendeixin comptes. La terra i el cel arribaran a la seva fi, però ni una sola lletra de la llei de Déu canviarà fins que es compleixi tot el que està escrit. No penseu que un delictes, per petit que sigui, pot passar desapercbut. Com més elevat sigui un home, més es notaran els seus delictes, més gran serà la seva responsabilitat. Un exemple d'aquest tipus es dóna amb un dels reis hebreus més nobles, el rei David. No hi havia cap rei més noble de cor que ell. Va cometre un pecat, que li va ser perdonat, però el va corregir amb gran dificultat. Des d'aquell moment no va viure ni un sol dia a casa seva. Qui llegeix la Bíblia, pot trobar la descripció de tot aquest crim. La Providència diu: “Observeu el comportament d'aquest rei i preneu exemple d'ell, perquè el mateix us pot passar a vosaltres.”

Ara, en el món cristià modern hi ha un pecat, una mentida, que consisteix en el següent. Després que alguns et convencen que ets una persona pecadora i aconseguen convertir-te a Déu, comencen a dir-te: “No tindràs cap tracte amb persones pecadores, viuràs només per a Déu i creuràs en això, en allò, etc.” Comencen a limitar-te. Un cop aquestes persones et converteixin a Déu, i si en aquell moment Déu viu en tu, que et deixin lliure, perquè et puguis orientar amb la teva ment, amb el teu cor, i la seva ajuda ha de ser només una opinió externa. Per tant, en aquest sentit ens hem de donar completa llibertat. Podem entendre'ns amb tothom. Però com? - Quan parlo, he de ser sincer; i quan els altres m'escolten, també han de ser sincers. Alguns diuen: “Però què he de pensar de tu? - No has de tenir cap motivació oculta, cap estratagema oculta. Si tinc alguna motivació oculta, es veurà. El meu objectiu ha de ser emfatitzar les relacions, aquelles connexions que existeixen entre nosaltres; eliminar aquest odi, aquesta desconfiança que existeix entre nosaltres; eliminar aquesta malícia, aquesta cobdícia, aquesta set de venjança, de fanfarroneria i, en general, tot allò que destrueix les coses sublimes i nobles en nosaltres. Com s'eliminarà tot això? No podeu trobar la vostra salvació enlloc més, excepte en vosaltres mateixos. No trobareu la vostra salvació en cap església, en cap universitat.

Alguns diuen: “Sí, és cert, no es pot trobar salvació a l'església.” Sobre aquest raonament, altres diuen: “Seieu més alt que el meu mestre.” Sabeu de què parlen els que diuen això? Els turcs tenen un exemple adequat per a aquest cas. Quan els pomacs es van convertir en turcs, es van veure obligats a construir una mesquita. Van anar aquí i allà al bosc a buscar fusta, però havien de parlar entre ells en turc. Van complir aquesta ordre parlant turc tota l'estona, però quan faltava poc per acabar la seva mesquita, un d'ells va cometre un error, va parlar en búlgar i va dir: “Hi ha alguna cosa una mica torta aquí a dalt.” Això és el que vol dir quan algú diu que està assegut més alt que el seu mestre. I si estic assegut al primer pis i porten un ruc al tercer, el ruc és més alt que jo? El ruc continua sent un ruc, bramarà igualment, no escriurà cap bon llibre. És l'àguila que vola 4-5.000 metres per sobre meu més alta que jo? No ho creguis. Algú diu: “Volo cap amunt”. Sí, mentre estiguis ple i satisfet, voles cap amunt, ben amunt, com una àguila; quan tinguis gana, baixaràs a terra a menjar. Digues-me doncs: “On és la teva filosofia? Si en temps de patiment no pots suportar el més mínim sofriment, aleshores on és la teva humanitat, on és la teva cultura? Si tu, en temps de patiment, no pots sacrificar la teva vida per Déu, sinó que com un covard el negues i vens la Veritat, on és la teva humanitat?” Per què la mort ve al món? Justifico la mort només en un cas. Quan? – Quan sacrifiques la teva vida per Déu. Qualsevol altra mort fora de Déu, als meus ulls, no està justificada. Per tant, l'única cosa per la qual hauríem de sacrificar la nostra vida és Déu. Per què? Perquè si sacrifiquem la nostra vida per Déu, sempre el trobarem; si sacrifiquem la nostra vida per qualsevol altra cosa, no el trobarem. I Crist diu: “*Et conec*”. Així doncs, torno a posar la meua vida en Tu, a les Teves mans, perquè vaig venir a la terra per acomplir la Teva voluntat, per manifestar la Teva grandesa, la Teva glòria davant del món.

Crist va ser un gran Mestre, però es va humiliar, va venir com un simple servent, va donar un gran exemple al món i així va completar la seva obra. I ara, en la gent moderna, en els cristians moderns, falta aquest mateix tret: la humilitat. I quantes vegades espatllem les coses més boniques, només perquè estem enfadats i mai pensem en Aquell que ens va enviar a la terra. De vegades pensem que la gent ens pot contaminar. Seria divertit que una mosca deixés els seus excrements al cim del Mont Blanc i pensés que això contaminaria aquesta muntanya. No, quan arribin les gotes d'aigua, ho netejaran, ho rentaran tot, i no quedarà ni una sola taca a la muntanya. L'home exaltat i pur que creu en Déu és com una muntanya, i les salives de les mosques el tacaran tant com són capaces de tacar el cim del Mont Blanc. Algunes persones em comenten: “No saps què diuen de tu?” Jo dic: “Què diuen les mosques? Ja sé diuen, però aquesta és la seva feina, i la meua feina és diferent”. Les mosques faran la seva, i jo faré la meua, i així el món continuarà. Però per què fan això les mosques? - No tracto aquesta qüestió. Però haurien d'actuar així? - Tampoc tracto aquesta qüestió. És la seva feina, res més.

Ara us donaré un exemple d'un dels antics adeptes que calculava quants milers d'anys duraria el mal al món. Va basar els seus càlculs en les accions d'un llop. Us explicaré aquesta història breument. L'adepte es deia Bahru-Isawa. Va marxar a viure a una zona muntanyosa on hi havia molts llops. Tots els pastors que passaven per aquesta zona amb les seves ovelles les perdien, de manera que molts d'ells es van veure obligats a fugir d'aquesta zona. Bahru-Isawa es va establir en aquesta mateixa muntanya, i un dia, mentre caminava per la muntanya, es va trobar amb un d'aquests llops, el va mirar als ulls i immediatament el llop el va perseguir. Bahru-Isawa va anar a la seva cabana i el llop el va seguir, s'estirà a prop dels seus peus i el va mirar directament als ulls. Bahru-Isawa li va dir: "Escolta, has de transformar la teva vida. Una revolució tindrà lloc en aquesta muntanya i tots els llops seran exterminats. Sapiguen això! I si vosaltres, llops, no us convertiu en gossos pastor, us espera un mal destí". El llop va respondre: "Estic a la vostra disposició. Faré el que em diguis." Aquest llop va viure tranquil·lament durant un any sencer al voltant del seu amo, que es va proposar una tasca: calcular quants milers d'anys més durarà el mal al món. Un dia, un pastor passejava amb el seu ramat per aquesta zona, quan una de les seves ovelles i el seu xai es van separar del ramat i es van perdre. El llop va passar per davant d'elles i es va endur el xai amb ell. L'ovella, la mare d'aquest xai, el va perseguir, belant, però el llop es va endur el xai: ell va anar al davant, les ovelles el van seguir. El llop va portar el xai al seu amo, el va posar davant seu i li va dir: "Vull demostrar que he abandonat el vell hàbit d'ofegar ovelles, i ara vull guanyar-me la teva confiança." Aleshores el llop va anar a buscar la mare, la va agafar pel coll, la va portar al seu amo i li va dir: "Viureu aquí juntes, i jo seré el gos del pastor per guardar-vos". Aleshores, Bahru-Isawa va trobar 10 pèls del xai que havien quedat a la boca del llop. Usant aquests 10 cabells, va calcular quants milers d'anys duraria el mal al món. Preguntem als matemàtics moderns: "Com calcularien utilitzant aquests 10 pèls quant de temps duraria el mal al món?" Bahru-Isawa, però, va fer els seus càlculs i va dir això: "El mal del món desapareixerà quan el sol surti tres vegades des de l'est, tres vegades des de l'oest, tres vegades des del nord i tres vegades des del sud." Per tant, teniu $3 \times 4 = 12$. Així doncs, el sol ha de sortir 12 vegades més des dels quatre punts cardinals perquè el mal desaparegui del món. I ara, quan torneu a casa, calculeu quants milers d'anys trigarà a desaparèixer el mal del món. És un mal general, una condició general. Però jo us dic que aquest temps es pot escurçar o també es pot allargar. Segons els vostres càlculs, quant podeu escurçar aquest temps? Sabeu amb l'aritmètica com escurçar els nombres? Per tant, escurçareu el temps a un segon. Així doncs, el mal en una persona pot durar un segon, un minut, una hora, un dia, una setmana, un mes, un any – depèn de tu si vols allargar el temps del mal o escurçar-lo. El temps general del mal és un període, un moviment general, que inclou les possibilitats de tots els éssers.

Crist diu: "*T'he conegut*". En què? – En aquella Saviesa profunda i gran que s'amaga dins d'una persona. Doncs bé, només cal observar què és una cara humana! La mires i dius: "Bé, això és una cara!" Mira la cara humana des d'un punt de vista geomètric i mira quines projeccions té! Mira quins llocs de la cara humana signifiquen punts, quins línies rectes i corbes, quins superfícies, etc. I a partir de totes aquestes projeccions, fes càlculs per veure quants milions d'anys s'ha trigat a construir la teva cara. Aquestes depressions que tens a la cara mostren per quines situacions ha passat una persona. Totes aquestes són situacions matemàtiques. Perquè la cara actual es formi en l'home, això demostra que no ha passat per una era de vida angelical, sinó que ha passat per una sèrie de vides de lluites, de crims, com no pot ni imaginar. I si compares la cara actual de l'home amb la seva cara futura, la cara present serà com una bèstia, serà un monstre. Tan bon punt un home es giri cap a Déu, tindrà por de la seva cara actual. De vegades penses que ets bonic. No, exteriorment no ets bonic. La bellesa és quelcom intern. Una dona, quan coneix un home, li tremola el cor, li té por; un home coneix una dona, li tremola el cor, li té por. Un home coneix un ós, un llop, els té por. Per què? – Aquestes cares fan por. Així doncs, aquesta cara encara no inspira amor, encara no inspira aquesta confiança, aquesta pau en tu. Per què? – Perquè no coneix l'Amor, no coneix Déu. Quan algú em coneix i em té por, quina és la raó? Perquè no veu l'Amor en mi. I quan conec una persona i li tinc por, per què passa això? Perquè no conec Déu en ella, no conec l'Amor. I avui la gent diu: "L'home és un llop per a l'home." És certa aquesta situació? – No és certa. En la

cultura actual, tal com les persones es crien les unes amb les altres, tal com es comporten, aquesta afirmació és certa, però no hauria de ser així. Bàsicament, un home és un germà per a un home. I així, Crist diu: "*He arribat a conèixer*". Què va arribar a saber? - Que Tu m'has guiat. I tots hem de saber que Déu ens ha guiat a aquest món. I quan ens adonem d'aquest ensenyament, hem d'aplicar-lo a l'experiència en les coses més petites. La salvació del món no s'aconseguirà només ajudant els pobres. Quan observo la gent, considero una persona noble, culta, aquella que, en veure una formiga que s'ofega, està disposada a donar-li una palla i treure-la de l'aigua. Qui pot treure una formiga de l'aigua, pot recórrer a Déu, té cor, és un home noble. Veig un home regant flors. Dic: "Qui pot salvar una formiga, qui pot regar una flor, és un home noble, va pel bon camí." Per tant, hem de començar per les petites coses del món. Si un home és capaç de fer coses petites, podrà fer grans coses.

El coneixement que tenim, els nobles sentiments que tenim, això ja són riquesa, condicions perquè treballem. Us asseieu i dieu: "No som rics." Això ja és avarícia. En aquest cas, us oferiria a qualsevol de vosaltres 10 milions de leves d'or només per la part frontal del vostre cervell. Fins i tot us dono molt poc. Com podeu veure, vull guanyar, i guanyar molt. No, aquesta cosa no es ven per diners. Qui té aquest cervell, qui coneix Déu, no necessita or extern. Sabeu per què no necessita or? - Tota la terra és un tresor per a ell. Tan bon punt la deixa, ja sap on són els diners. Aquí, a Bulgària, hi ha diners per tot arreu. Sabeu quant or enterrat hi ha a Bulgària? Hi ha uns 20.000 milions d'or enterrats en diversos llocs de la península Balcànica. De vegades em pregunten: "Però com sobrevius? - Amb aquest cofre de 20.000 milions d'or. Sé on és aquest cofre, el tinc. De vegades, quan em faig pobre, vaig a desenterrar una mica d'aquest or. Altres em pregunten: "Però on vius?" La gent és estranya! Tinc tants milers de milions d'or a Bulgària! A Rússia, altres ors m'estan esperant. A Alemanya, a França tinc molt d'or. Quan vaig a Alemanya, fico la mà en aquest cofre, agafo tant com necessito. A més, ja saben on hi ha venes d'or a Bulgària; veuen on hi ha pedres precioses. La gent és estranya quan em pregunta d'on vénen els meus diners. Diuen: "Així que ets un dels gots (poble germànic)!" Qui de vosaltres no és got? Tots som gots, tots vivim lliurement al món. Aquesta és la veritat!

Tots vivim lliurement, per la benedicció de Déu. La gent diu que treballen per guanyar-se la vida. No, tots vivim lliurement per gràcia. Diuen d'algú que era ric. No hi ha cap home més ric aquí a Bulgària que jo. Els búlgars diuen: "Si és així, doncs pagans els nostres deutes!" No, no ho faré. Encara que hem porteu a la seguretat pública dues vegades més, no ho faré; no, no tinc cap intenció de fer-ho. Deixeu que els diners estiguin enterrats. No estic a favor dels diners. Estan ben amagats. Si surten, hi haurà molta gent morta per culpa seva. Ells tenen els seus propis guardians. Hi ha altres riqueses encara més grans al món! No hi ha res millor que tenir aquesta pau interior, tenir aquest gran corrent de l'Amor de Déu, estar en pau i tranquil·litat, estar en contacte amb tots els germans de la faç de la terra, estar en contacte amb tots els que van venir abans i després de tu, parlar amb la gent més intel·ligent. I tots són vius! No hi ha res millor que viure en un món en què t'entens amb tothom. Alguns diran: "És possible?" - Doncs sí, això existeix. Es meravellós! Alguns pregunten: "Quan arribarà aquest moment?" Imagineu que diuen a les formigues: "Sabeu que hi ha una cultura? Quan vindrà aquesta cultura a nosaltres?" - Mai vindrà a tu, hi aniràs tu. Et diuen: "Saps que hi ha una cultura angelical? Quan vindrà aquesta cultura a nosaltres?" - No esperaràs que arribi, aniràs tu a ella, aniràs als àngels. Nosaltres estem aquí asseguts, amb les nostres guitarres desafinades, com formigues, esperant. No, les formigues han de canviar, s'han de convertir en persones. I nosaltres, la gent moderna, diem: "Quan vindrà el regne de Déu per nosaltres?" - Mai!

Tots hem de canviar; tots hem de conèixer Déu, per saber que Ell ens ha enviat. I quan l'Amor de Déu ens canviï internament, quan ens transformi completament i ens converteixi de l'estat de l'eruga en una papallona, i adquirim la capacitat de no alimentar-nos de menjar mastegat, aleshores establim un estàndard, un signe al món. I ara pregunto: "Com es reformarà el món?" - Quan s'implementi aquesta llei, la gent veurà com millorarà el món. Aquesta llei es pot implementar fins i tot ara a Bulgària. Un cert apatxe va robar diners. Si jo fos jutge, així és com el jutjaria. Durant tres

mesos l'obligaria a menjar només aigua tèbia i blat sec, 100 grams al dia, cap altre aliment. Després de tres mesos el deixarien sortir de la presó, i aleshores veuríeu si aquest home robaria més. Un home va colpejar la seva dona, la va fer fora de casa. No cal jutjar-lo. Deixa que mengi blat sec només durant un mes i veuràs com es tornarà tou. Et preguntes: “Com millorarà el món? – No cal obligar la gent amb pals perquè canviï. Dóna'ls blat sec per menjar i veuràs com s'estovaran. Quan una persona menja blat sec durant un mes, dirà: “Aquest blat és excel·lent, ha adquirit una idea excel·lent, he entès com s'ha de viure.” Aquesta persona es transformarà! Tens un mestre, tens un pare, tens un fill entremaliat, deixa que mengi blat sec durant una setmana! Aquesta és una bona experiència. Una mare té un fill entremaliat, un nen o una nena, deixa que mastegui blat durant una setmana i veuràs quin efecte produirà.

La gent pregunta: “Quan millorarà el món?” Jo dic: “Quan tota la gent comenci a menjar blat sec.” Després que millorin, que comencin a bullir el blat i després el coquin per fer-ne pa. Ara els processos del món s'han capgirat. El gra no s'ha de passar per la mola i moldre'l fins a convertir-lo en farina, sinó que s'ha de mastegar cru. Només així impartirà la seva poderosa força i ensenyarà a la gent què representa la “Llei del Gran Sacrifici”. Doneu al criminal a menjar d'aquest gra viu, que mastegui el gra i que el gra el mastegui a ell. Quan aquest gra entri dins seu, li preguntarà: “Has après la Llei del Sacrifici?” - Ja l'he après. Doncs bé, ara tots dos viurem en pau i harmonia.

Crist diu: *«Sabia que Tu m'havies enviat».*

«Sabia que el Senyor m'havia enviat a la terra per acomplir la Seva voluntat».

Conferència pronunciada pel Mestre Peter Deunov/Beinsa Douno l'1 de febrer de 1925 a la ciutat de Sofia.

Traduït pel Cor del Foc Blanc, 2026
<https://www.cordelfocblanc.net/>